

Arrest

nr. 39 396 van 26 februari 2010

in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 december 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 36 108 van 16 december 2009 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van bovenvermelde beslissing wordt verworpen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn. Op 14 september 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in, samen met zijn partner.

1.2 Verzoekers vingerafdrukken worden genomen en uit het Eurodacverslag blijkt dat zijn vingerafdrukken op 2 maart 2009 reeds werden genomen in Hongarije en dat hij er een asielaanvraag indiende. Op 9 juli 2009 werd verzoeker teruggenomen door Hongarije vanuit Duitsland.

1.3 Op 1 oktober 2009 werd verzoeker gehoord in het kader van een terugname op grond van de Dublin II verordening.

1.4 Op 13 november 2009 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten in toepassing van artikel 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin II verordening).

1.5 Op 19 november 2009 aanvaarden de Hongaarse autoriteiten het terugnameverzoek.

1.6 Op 10 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten S.S.(...) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Uit het Eurodacverslag van 14/09/2009 blijkt dat betrokkene in Hongarije asiel heeft aangevraagd. Betrokkene heeft op 02/03/2009 in Hongarije een asielaanvraag ingediend. Op 13/11/2009 werd een terugnameverzoek gestuurd aan de Hongaarse autoriteiten en de Hongaarse overheid heeft op datum van 19/11/2009 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Ook voor betrokkenes partner, G.A. (...) heeft de Hongaarse overheid akkoord tot terugname gegeven op basis van datzelfde artikel.

Betrokkene verklaart in maart 2009 met zijn partner vanuit Kosovo via Servië naar Hongarije te zijn gereisd en er asiel te hebben aangevraagd. Hij verklaart dat hij samen met zijn partner in juni 2006 naar Duitsland is gereisd en dat de Duitse autoriteiten hen in juli 2009 naar Hongarije hebben teruggestuurd. Betrokkene verklaart Hongarije in september 2009 te hebben verlaten en samen met zijn partner naar België te zijn gereisd.

Betrokkene heeft Hongarije vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 14/09/2009 asiel vroeg op de dienst Vreemdelingenzaken.

Gevraagd naar specifieke redenen waarom zijn asielaanvraag precies in België zou moeten behandeld worden, antwoordt betrokkene: "Omdat de rechten van de Roma hier gerespecteerd worden". Er is geen reden om aan te nemen dat de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene anders zou zijn in België dan in Hongarije. Hongarije is namelijk een Europese lidstaat die ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om bij zijn aankomst in Hongarije opnieuw een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Naast hogervermelde partner verklaart betrokkene geen naaste familie te hebben in België of elders in Europa.

Wat zijn gezondheidstoestand betreft, verklaart betrokkene dat hij sinds 3 jaar een zware hoest heeft. Betrokkene verklaart ook dat hij zich hiervoor nog nooit heeft laten onderzoeken. Betrokkene legt geen

medische bewijzen voor waaruit blijkt dat zijn medische conditie een verblijf in België behoeft of betrokkene zou verhinderen om te reizen.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 art. 7 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij worden overgedragen aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten."

1.7 Op 16 december 2009 dient verzoeker een verzoek in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dezelfde dag wordt de schorsing verworpen bij arrest nr. 36 108.

1.8 Op 17 december 2009 heeft verzoeker de terugbrenging naar Hongarije geweigerd.

1.9 Op 7 januari 2010 is verzoeker teruggebracht naar Hongarije.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

"Ten onrechte wordt door de bestreden beslissing dd. 10.12.09 verzoeker het bevel gegeven het grondgebied te verlaten en geweigerd in België te verblijven, o.a. om reden dat zou blijken uit een Eurodacverslag dat verzoeker reeds eerder in Hongarije asiel zou hebben aangevraagd en dat hij daardoor dient te worden teruggebracht naar dat land

De Dublin Verordening stelt echter dat wanneer reeds meer dan drie maanden is verlopen nadat verzoeker zijn eerste 'asiel aanvraag land' heeft verlaten, de verplichting tot teruggave komt te vervallen, zodat België dan ook de ingediende asielaanvraag kan behandelen (Art. 4.5 Dublin II Verordening). Verzoeker heeft in het kader van de beslissing dit gegeven ook medegedeeld aan DVZ, doch de beslissing houdt hier geen rekening mee en antwoord als dusdanig niet op alle naar voorgebrachte feiten. Dit is des te meer aangezien art. 10, lid 1 van de Dublin II Verordening expliciet stelt dat indien de asielzoeker illegaal de grens heeft overgestoken van een lidstaat (in casu België), de verantwoordelijkheid bij die lidstaat valt voor de behandeling van het asielverzoek.

Verzoeker heeft in het kader van de beslissing dit gegeven ook medegedeeld aan de DVZ, doch de beslissing houdt hier geen rekening mee en antwoord als dusdanig niet op alle naar voorgebrachte feiten.

Bovendien volstaat een stijlclausule zoals geformuleerd door de DVZ: "België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag" hoegenaamd niet.

Uitdrukkelijk en afdoend motiveren betekent immers verwijzen naar de feiten, de toepasselijke juridische regels vermelden en aangeven hoe en waarom die juridische regel, uitgaande van vermelde feiten, leiden tot dergelijke beslissing. De DVZ faalt hierin aangezien hoger reeds werd gemeld dat zij niet alle feiten weergeeft en aldus haar beslissing niet is gebaseerd op een juiste weergave van de feite en daaruitvolgend onvoldoende gemotiveerd."

2.2 In de repliekmemoirie volhardt verzoeker in het middel zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift.

2.3 Verzoeker dient een asielaanvraag in, in het Belgische Rijk op 14 september 2009. Verweerder is verplicht om op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, aan de hand van de criteria vastgesteld door de Dublin II verordening na te gaan welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds een asielaanvraag had ingediend in Hongarije. Op grond hiervan richtte de Belgische Staat een terugnameverzoek tot Hongarije op grond van artikel 16, lid 1, sub e van de Dublin II verordening.

Waar verzoeker stelt dat de verplichting tot terugname komt te vervallen van zodra reeds meer dan drie maanden is verlopen nadat verzoeker zijn eerste “asiel aanvraag land” heeft verlaten en verwijst naar artikel 4.5 van de Dublin II Verordening merkt de Raad op dat verzoekers vaststelling berust op een verkeerde lezing van genoemd artikel. Artikel 4.5 van de Verordening 343/2003/EG bepaalt immers het volgende:

“4.5. De lidstaat waarbij het asielverzoek is ingediend, is verplicht om, op de in artikel 20 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, over te gaan tot terugname van de asielzoeker die zich in een andere lidstaat ophoudt en daar opnieuw een asielverzoek heeft ingediend na zijn verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot vaststelling van de staat die verantwoordelijk is. Deze verplichting geldt niet meer indien de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten inmiddels ten minste drie maanden heeft verlaten of door een lidstaat in het bezit is gesteld van een verblijfstitel.”

Uit het administratief dossier blijkt niet en verzoeker toont evenmin aan dat hij het “grondgebied van de lidstaten” gedurende ten minste drie maanden heeft verlaten. Dit onderdeel van het middel mist feitelijke grondslag.

Waar verzoeker stelt dat “indien de asielzoeker illegaal de grens heeft overstoken van een lidstaat (in casu België), de verantwoordelijkheid bij die lidstaat valt voor de behandeling van het asielverzoek” en verwijst naar artikel 10.1 van de Dublin II Verordening merkt de Raad op dat verzoekers vaststelling eveneens berust op een verkeerde lezing van dit artikel. Artikel 10.1 van de Verordening 343/2003/EG bepaalt immers het volgende:

“10.1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van Verordening (EG) nr. 2725/2000, dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.”

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op illegale wijze de grens van Hongarije heeft overschreden vanuit een derde land en dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek berust bij Hongarije. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden. Verzoeker toont niet aan en uit het administratief dossier blijkt niet dat de “twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden” verstreken zijn. Ook dit onderdeel van het middel mist feitelijke grondslag.

Ten overvloede wordt ook gewezen op de expliciete aanvaarding van de Hongaarse overheid van het terugnameverzoek op 19 november 2009 waardoor Hongarije de verantwoordelijkheid op zich neemt om het asielverzoek verder te behandelen.

Verzoeker voert de schending van de formele motiveringsplicht aan waar hij aanvoert dat hij verweerder deze termijn heeft medegedeeld, doch dat de beslissing er geen rekening mee houdt en dus niet antwoord op alle naar voorgebrachte feiten. Verzoeker stelt ook dat een *stijlclausule zoals geformuleerd door de Dienst Vreemdelingenzaken: “België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag” niet volstaat.*

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip

‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing verwijst naar de rechtsgrond waarop hij zich steunt, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1.e van de Dublin II verordening. Daarnaast geeft de bestreden beslissing een uitvoerige motivering in feite en zet hij op gedetailleerde wijze uiteen waarom de Hongaarse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor verzoekers asielaanvraag en waarom geen toepassing kan worden gemaakt op één van de uitzonderingsclausules die werden voorzien in de Dublin II verordening om de aanvraag alsnog in België te behandelen. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat de bestreden beslissing een loutere stijlfomule gebruikt met de zin “*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag*”. Verzoeker citeert vooreerst slechts een halve zin die wordt vervolgd met een uitgebreide motivering waarom België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. De bestreden beslissing gaat in op alle door verzoeker opgeworpen argumenten waarom België zijn aanvraag moet onderzoeken. Zo wordt het volgende geantwoord op verzoekers opmerking dat in België de Roma rechten gerespecteerd worden en dat hij sinds 3 jaar een zware hoest heeft:

“Gevraagd naar specifieke redenen waarom zijn asielaanvraag precies in België zou moeten behandeld worden, antwoordt betrokkene: “Omdat de rechten van de Roma hier gerespecteerd worden”. Er is geen reden om aan te nemen dat de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene anders zou zijn in België dan in Hongarije. Hongarije is namelijk een Europese lidstaat die ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om bij zijn aankomst in Hongarije opnieuw een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Naast hogervermelde partner verklaart betrokkene geen naaste familie te hebben in België of elders in Europa. Wat zijn gezondheidstoestand betreft, verklaart betrokkene dat hij sinds 3 jaar een zware hoest heeft. Betrokkene verklaart ook dat hij zich hiervoor nog nooit heeft laten onderzoeken. Betrokkene legt geen medische bewijzen voor waaruit blijkt dat zijn medische conditie een verblijf in België behoeft of betrokkene zou verhinderen om te reizen.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 art. 7 of art. 15 van de Verordening.”

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij zou hebben aangevoerd dat de termijn van drie maanden uit artikel 4.5 van de Dublin II verordening of de termijn van 12 maanden uit artikel 10.1 van de Dublin II verordening zou zijn verstreken. Verweerder diende hieromtrent dan ook niet te motiveren. Bovendien is uit bovenstaande reeds gebleken dat de bestreden beslissing geen schending inhoudt van artikel 4.5 en 10.1 van de Dublin II verordening. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN